

Den dolda historien bakom vers fyrtio – nummer trettioett

Hesekiel nummer tolv

Jeff Pippenger

2026-09-20

Den föregående artikeln avslutades med det stycke som löd: ”Fördragsäktenskapet år 313 representerar den påvliga maktens slutliga fördragsäktenskap med Förenta staterna — den främste kungen bland de tio kungarna i Uppenbarelsebokens sjuttonde kapitel; en tvåhornad makt som förebildas av Frankrikes tvåhornade makt. Den historia som började med Klodvig år 496 och som slutligen ledde till Justinians dekret år 533 och påvedömet trontillträde år 538, representerar historien från 1989 fram till söndagslagen.”

Ronald Reagan förebildades av Klodvig år 496, och Donald Trump förebildas av Justinianus år 533. Justinianus’ dekret kom fem år innan påvedömet besteg tronen år 538, och ediktet i Milano kom åtta år före den första söndagslagen år 321. Både dekretet och ediktet sammanfaller som det vägmärke som föregår söndagslagen.

Reagan

År 1870 intog italienska trupper Rom (20 september 1870). Kyrkostaten upphörde att existera som territoriell stat, och påven Pius IX blev ”fången i Vatikanen”. Då inget återstående påvligt territorium längre erkändes som en suverän stat, upprätthöll Förenta staterna (liksom många andra länder) inte längre formella diplomatiska förbindelser med påven som världslig härskare. I oktober 1951 nominerade president Harry S. Truman general Mark W. Clark till Förenta staternas ambassadör vid Vatikanen. Kraftigt motstånd uppstod snabbt från många protestantiska kyrkor och organisationer, vilka hävdade att utnämningen stred mot åtskillnaden mellan kyrka och stat. I januari 1952 återkallade general Clark sitt namn.

Den 10 januari 1984 enades president Ronald Reagan och påven Johannes Paulus II formellt om att upprätta fullständiga diplomatiska förbindelser mellan Förenta staterna och Heliga stolen. Den 9 april 1984 överlämnade William A. Wilson (som redan hade tjänstgjort som Reagans personlige representant) sina kreditivbrev och blev Förenta staternas första ambassadör vid Heliga stolen.

Under de trettioåren från 1951 till 1984 skingrades protestantismens motstånd mot katolicismen. De ”vapen” som stod för påvedömet år 496 med Klodvig utgör en förebild till Reagan år 1984 och vidare fram till 1989. Klodvig representerade undanröjandet av den religion (hedendomen) som hindrade påvedömet från att åter stiga till makten, och år 1984 hade protestantismens motstånd mot påvedömet uppstigande tagits bort. Det ”dagliga” (hedendomen) hade undanröjts, och Paulus beskriver detta undanröjande av hedendomens motstånd mot påvedömet som ett ”avfall”.

Den symboliska avfälliga kyrkan, representerad av Konstantin den store, och historien från 313 till 538 representerade en period då en kyrka kompromissade med sig själv och föll bort. Den religion som representeras av "508", vilken tidigare hade hållit tillbaka den påvliga maktens framträngande, förebildade protestanternas avfall i Förenta staterna. Reagan representerades av Klodvig. År 496 gav Klodvig sin "makt" åt påvedömet och förebildade därmed den "oheliga allians" som fullbordades under Reaganåren. Klodvig representerade också borttagandet av det "dagliga" år 508. 508 förebildade 1984.

"Denna kompromiss mellan hedendom och kristendom ledde till utvecklingen av 'syndens människa', som i profetian förutsagts såsom den som sätter sig upp mot Gud och upphöjer sig över honom. Detta väldiga system av falsk religion är ett mästerverk av Satans makt — ett monument över hans ansträngningar att sätta sig själv på tronen för att härska över jorden enligt sin vilja." The Great Controversy, 50.

Reagan kallade berömt Sovjetunionen för ett "ondskans imperium" i ett tal 1983 och betraktade den ateistiska kommunismen som ett djupt moraliskt och andligt hot. Han och Johannes Paulus II utvecklade ett nära personligt och politiskt partnerskap mot den sovjetiska kommunismen. Båda männen såg kampen i moraliska och till och med försynsmässiga termer; Reagan talade privat om en "gudomlig plan" att störta kommunismen. Reagan hyste ett intresse för uppenbarelserna i Fatima (varningen att "Ryssland skulle sprida sina villfarelser"), och de båda ledarna diskuterade sin gemensamma övertygelse om att Gud hade skonat deras liv (båda överlevde attentatsförsök 1981) för ett syfte förbundet med kommunismens nederlag.

Kristi lärjungar

Reagan uppfostrades inom samfundet Disciples of Christ, vars grundande fäder uttryckligen lärde att den katolska påven var antikrist. Alexander Campbell, den mest framstående tidige ledaren inom Disciples of Christ-kyrkan, identifierade upprepade gånger påvedömet som antikrist. I debatter och skrifter hävdade han att det lilla hornet i Daniel 7, vilddjuret i Uppenbarelseboken 13 och syndens människa i 2 Thessalonikerbrevet 2 alla syftade på påvarna i Rom. Han använde dessa identifieringar i offentliga debatter (däribland med den katolske biskopen John B. Purcell år 1837). Barton W. Stone hänvisade till påvens styre som den sanna antikrist och "syndens människa". Walter Scott (en annan tidig evangelist inom rörelsen) skrev att syndens människa, påven i Rom, skulle uppstå i den kristna kyrkan och upphöja sig över Gud.

Reagans mor, Nelle, var en from medlem av samfundet Disciples of Christ och var den främsta religiösa influensen under hans barndom. Reagan döptes i Disciples of Christ-kyrkan i Dixon, Illinois, vid elva års ålder och var aktiv där som tonåring (bland annat som söndagsskollärare). Han gick på Eureka College, som var knutet till Disciples of Christ.

"De som blir förvirrade i sin förståelse av Ordet och som inte inser antikrists innebörd kommer med säkerhet att ställa sig på antikrists sida. Nu är det ingen tid för oss att anpassa oss till världen." Kress Collection, 105.

Reagan förebildades av Klodvig och även av Konstantin den stores kompromiss. Reagan var också den förste av de sista åtta presidenterna sedan ändens tid år 1989. Som den förste av de sista åtta presidenterna är han en förebild för Donald Trump, som, likt Reagan, är djupt förvirrad beträffande påvedömetts verkliga syften och om vem påvedömet är.

Kan två vandra tillsammans, utan att de har kommit överens? Amos 3:3.

Det sjätte och sista fördragsäktenskapet i Daniels elfte kapitel äger rum i den historia som börjar vid ändens tid år 1989 och slutar i Donald Trumps historia.

”I de rörelser som nu pågår i Förenta staterna för att åt kyrkans institutioner och bruk säkra statens stöd följer protestanterna i papisternas fotspår. Ja, mer än så, de öppnar dörren för påvedömet att i det protestantiska Amerika återvinna den överhöghet som det har förlorat i den gamla världen.” Den stora striden, 573.

Äktenskapsfördraget år 313 och Milanoediktet sammanfaller med historien år 533, och Justinianus dekret år 533 kommer åter att verkställas av en bekännande kristen administration, som inte längre förstår att det är en självmotsägelse, i bästa fall, och en ödesdiger villfarelse, i värsta fall, att identifiera den påvliga makten som en kristen institution.

Kyrka och stat

År 457 f.Kr. återgav Artaxerxes tredje dekret den nationella suveräniteten för både politisk och religiös myndighet.

Och du, Esra, skall efter din Guds vishet, som är i din hand, tillsätta ämbetsmän och domare, som må döma allt folket på andra sidan floden, alla dem som känna din Guds lagar; och ni skolen undervisa dem som icke känna dem. Och över var och en som icke vill göra efter din Guds lag och konungens lag skall dom utan dröjsmål verkställas, vare sig det gäller död, eller landsförvisning, eller förverkande av egendom, eller fängelse. Esra 7:25, 26.

Det tredje dekretet gav myndighet att verkställa dom och straff både enligt Guds lagar och enligt kungens lagar. Det dekretet markerade början på den tvåtusentrehundraåriga profetian, som avslutades den 22 oktober 1844, då Kristus plötsligt kom till sitt tempel. Det markerade också början på en tvåhundra-femtioårig profetia som slutade år 207 f.Kr., i den historia som utspelar sig mellan slagen vid Rafia år 217 f.Kr. och Panium år 200 f.Kr. Återupprättandet av både civil och religiös suveränitet år 457 f.Kr. identifierar ett dubbelt alfa som finner två omega-uppfyllelser. Båda omega-uppfyllelserna representerar en stängd dörr; en för det protestantiska hornet och den andra för det republikanska hornet.

Den första profetian om tvåtusen trehundra år representerade Guds lagar, och profetian om tvåhundra-femtio år representerade kungens lagar. De två profetiorna identifierar protestantismens horn och republikanismens horn på jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton. Jorddjurets republikanska horn placeras i mitten av verserna elva till sexton i Daniel elva. Sjuttonårsperioden mellan Rafia och Panium genomkorsas av ett horn från den dubbla profetian om det tredje dekretet år 457 f.Kr. Den tvåfaldiga profetian identifierar både domen över det slutliga förbundsfolket och

domen över den nation där detta förbundsfolk har sina rötter.

Och han sade till Abram: Du skall veta förvisso att din säd skall vara främlingar i ett land som inte är deras, och de skall tjäna dem; och de skall förtrycka dem i fyra hundra år. Men det folk som de skall tjäna skall jag också döma; och därefter skall de dra ut med stora ägodelar. 1 Moseboken 15:13, 14.

I Hesekiels bok förebildas den 22 oktober 1844 av den 22 oktober 573 f.Kr. Det ena datumet identifierar början av den undersökande domen, och det andra identifierar jubelårets basuns ljudande både vid början och vid avslutningen av domsprocessen. Båda datumen sammanfaller, och båda anger en stängd dörr. År 1844 representerar stängningen av dörren till det heliga, när Kristus gick in i det allra heligaste. År 573 f.Kr. identifierar slutet på människans nådatid, då syndens slavar som har blivit återlösta får sin frihet och en ny jord att bo i.

Och om han inte blir friköpt under dessa år, då skall han bli fri i jubelåret, både han och hans barn med honom. Ty Israels barn är tjänare åt mig; de är mina tjänare, som jag har fört ut ur Egyptens land. Jag är Herren, er Gud. 3 Moseboken 25:54, 55.

Båda den 22 oktober representerar den stängda dörren till den snart kommande söndagslagen. Den provotid som gavs åt adventismen började år 1844 och slutar vid den snart kommande söndagslagen, och den provotid som gavs åt Förenta staterna slutar också vid den snart kommande söndagslagen. Båda avsluten sammanfaller med den 22 oktober såsom två vittnen till de 2 300 åren och de två hundra femtio åren.

De två hundra femtio år som avslutas i historien mellan Rafia och Panium delar perioden för de två slagen i två symboliska tal, vilka tillsammans bär på sin egen säregna betydelse. Tio år efter Rafia, som betyder gränsland, och sju år före Panium, som var ett slag som utkämpades på en slätt och slutade i en belägring. Tio och sju identifierar som symbol drakmakten på flera vittnens grund. År 207 f.Kr. placerar Trump, symbolen för jordens vilddjur, mellan vers elva och femton i Daniel elva, och förbereder sig profetiskt att tala som en drake, såsom det framställs genom kombinationen av talet tio och talet sju.

Sytton är också symboliskt, och det utvidgar historien från Rafia till Panium bortom Panium och också före Rafia. Ptolemaios IV Filopator regerade som kung över det ptolemeiska Egypten från 221 f.Kr. till 204 f.Kr., och han besegrade Antiochos Magnus vid Rafia år 217 f.Kr. Ptolemaios började regera före Rafia, och han regerade i "sjutton" år. Talet sjutton representerar en historisk period som börjar före Rafia och som sträcker sig bortom slaget vid Panium och belägringen av Sidon ända till den mänskliga nådatidens avslutning, såsom representerad av året 330. Den tvåhundra-femtioåriga profetian för församlingen i Smyrnas period började år 64 och slutade med ediktet i Milano och äktenskapsfördraget år 313.

Konstantin den store representerar historien om församlingen i Pergamon, och den historien började år 313 och slutade år 538. De första "sjutton" åren efter avslutningen av den tvåhundra-femtioåriga profetian år 313 har tre vägmärken. År 313 utfärdades ediktet i Milano, år 321 kom den första söndagslagen och rikets delning markeras år 330. År 330 representerar den

slutliga söndagslagen som markerar den mänskliga prøvotidens slut. Talet sjutton börjar därför före Rafia och slutar långt efter det militära fälttåget vid Panium och Sidon. Vers sexton i Daniel elva representerar söndagslagen i Förenta staterna.

Smyrnaprophetian identifierar belägringens tecken, vilket utgör själva kärnan i Hesekiels varnande budskap. Vägmärket som föregår söndagslagen, såsom det framställs genom de två illustrationerna av Jerusalems förstörelse, är belägringen, men det är också ediktet i Milano, vilket inleder formandet av vilddjurets bild.

Vid belägringen kommer ett fördragsäktenskapligt processionståg att äga rum. Det är en fraktal av den äktenskapsprocession som började med Reagan, såsom förebildad av Clovis år 496, men den slutliga processionen fram till äktenskapet börjar vid belägringen i överensstämmelse med Justinians dekret år 533 och med ediktet i Milano år 313. Båda vägmarkeringarna föregår söndagslagen. År 313 föregick den första söndagslagen år 321, och dekretet år 533 föregick söndagslagen vid det tredje konciliet i Orléans år 538. Någon form av lagstiftning kommer att uppfylla de profetiska kännetecknen hos både Justinians dekret och ediktet i Milano, samtidigt som någon form av symboliskt fördragsäktenskap kommer att upprättas.

När det dekretet utfärdas är det för sent att göra sig redo, ty prøvotidens dörr är stängd för det protestantiska hornet lika säkert som den stängdes vid den första påsken i Egypten. Därefter utmärker söndagslagen, nästa vägmärke, inte bara att vilddjurets bild fullt ut har formats, utan också verkställandet av vilddjurets märke. Söndagslagen markerar slutet på prøvotiden för det republikanska hornet, jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton, lika visst som Farao och hans här omkom i Röda havet efter påsken.

De två hundra femtio åren som avslutas år 207 f.Kr. identifierar Donald Trump, sådan han representeras av Antiochus Magnus, i förberedelse för det kommande fälttåget som börjar på Panionslätten och slutar med belägringen av Sidon. Efter slaget vid Panion flydde den ptolemeiske befälhavaren Skopas från Aitolien med omkring 10 000 överlevande soldater till staden Sidon. Antiochus förföljde honom och lade Sidon under ”belägring”. Den ptolemeiska regeringen i Alexandria sände en undsättningsstyrka, men den misslyckades. Inför hungersnöd kapitulerade Skopas och överlämnade staden. Antiochus lät Skopas lämna staden; Skopas återvände senare till Egypten, där han slutligen avrättades anklagad för förräderi och förskingring. Belägringen av Sidon fullbordade Antiochus erövring av Koilesyrien efter Panion.

Syster White betecknar Uriah Smiths bok Daniel and the Revelation som ”Guds hjälpande hand”. Smith identifierar Antiokus tvåstegskampanj i sin kommentar till verserna fjorton och femton i Daniel elva.

Undervisningen av Egyptens unge kung anförtröddes av den romerska senaten åt M. Emilius Lepidus, som utsåg Aristomenes, en gammal och erfaren ämbetsman vid detta hov, till hans förmyndare. Hans första åtgärd var att vidta försvar mot det hotande angreppet från de två förbundna kungarna, Filippus och Antiochos.

”För detta ändamål sände han Scopas, en berömd härförare från Aitolien, då i egypternas tjänst, till sitt hemland för att uppbåda förstärkningar åt hären. Sedan han hade utrustat en här, ryckte han in i Palestina och Koilesyrien (medan Antiochos var upptagen av krig mot Attalos i Mindre Asien) och lade hela Judeen under Egyptens välde.

”Så fördes händelserna in i ett läge för uppfyllelsen av den vers som ligger framför oss. Ty Antiochos, som på romarnas befallning avstod från sitt krig mot Attalos, vidtog skyndsamma åtgärder för att återta Palestina och Koilesyrien ur egyptiernas händer. Skopas sändes ut för att göra motstånd mot honom. Nära Jordans källor möttes de båda härarna. [Panium] Skopas besegrades, förföljdes till Sidon och blev där hårt belägrad. Tre av Egyptens skickligaste generaler, med sina bästa styrkor, sändes för att häva belägringen, men utan framgång. Slutligen tvingades Skopas, då han i hungerns utmärklade och ogripbara skepnad mötte en fiende som han inte förmådde bemästra, att kapitulera på de vanhedrande villkoren att endast få behålla livet; varpå han och hans tiotusen man tilläts att ge sig av, berövade allt och nakna. Här skedde intagandet av de bäst befästa städerna av konungen i norr; ty Sidon var, både till sitt läge och sina försvarsverk, en av den tidens starkaste städer. Här visade sig söderns vapens oförmåga att stå emot, och också oförmågan hos det folk som konungen i söder hade utvalt, nämligen Skopas och hans aetoliska styrkor.” Daniel and the Revelation, 257, 258.

De tvåhundra femtio år som avslutas år 207 f.Kr. identifierar Donald Trump. Den tvåhundra femtioåriga profetia som slutar år 313 med öst och västs fördragsäktenskap och Ediktet i Milano identifierar bildandet av vilddjurets bild i Förenta staterna. Församlingen i Pergamon, som började år 313, representerar den historia där kristendomen föll av genom en kompromiss med hedendomens religion, före den påvliga maktens tronbestigning. Pergamon och året 313 är en förebild för den kompromiss som representeras av bildandet av vilddjurets bild i Förenta staterna. Det representerar kompromissen mellan kristendomen och det påvliga Rom, ty den katolska religionen är varken mer eller mindre än hedendom förklädd till en kristen institution. Den tvåhundra femtioåriga profetia som började år 1776 och slutar i år handlar också om Förenta staterna. Således behandlar alla tre tvåhundra femtioåriga profetior någon profetisk aspekt av jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton, och alla tre slutar inom de profetiska linjer som representeras av talet sjutton.

Söndagslagen är när Förenta staterna talar såsom en drake, och en nations talande är dess lagstiftande och dömande myndigheters handlande.

”Nationens ’talande’ är dess lagstiftande och dömande myndigheters handlande.” The Great Controversy, 442.

Trump är varken en dömande eller lagstiftande myndighet, så den snart kommande söndagslagen genomförs av kongressen. Ändå är varje åtgärd som ger stöd åt den påvliga makten en förebild för söndagslagen. Dekretet år 533 och ediktet år 313 anger början på den period då vilddjurets bild formas. Avslutningen är den snart kommande söndagslagen, och Jesus illustrerar alltid slutet med början; därför skulle Trumps handling genom en exekutiv order som skulle ge någon ”eftergift” åt bibelprofetians antikrist representera alfa av den rörelse som först slutar vid omega, när Förenta staterna ”så skall avsvärja sig sitt styrelseskicks principer att det stiftar en söndagslag.”

”Det finns många, även bland dem som deltar i denna rörelse för att genomdriva söndagsfirande, som är blinda för de följder som kommer att följa av denna handling. De ser inte att de riktar ett direkt angrepp mot religionsfriheten. Det finns många som aldrig har förstått den bibliska sabbatens anspråk och den falska grundval på vilken söndagsinstitutionen vilar. Varje rörelse till förmån för religiös lagstiftning är i själva verket en eftergift åt påvedömet, som under så många tidsåldrar oavbrutet har fört krig mot samvetsfriheten. Söndagsfirandet har sin tillvaro som en så kallad kristen institution att tacka ”laglöshetens hemlighet”; och dess genomdrivande kommer i praktiken att vara ett erkännande av de principer som utgör själva hörnstenen i romanismen. När vår nation så förnekar sitt styrelseskicks principer att den stiftar en söndagslag, kommer protestantismen genom denna handling att räcka handen åt påvedömet; det kommer inte att vara något annat än att ge liv åt det tyranni som länge ivrigt har inväntat sin möjlighet att åter kasta sig in i aktiv despotism.” Testimonies, band 5, s. 711.

Varje ”rörelse till förmån för religiös lagstiftning är i själva verket en eftergift åt påvedömet”, och sådana rörelser äger rum före den snart kommande söndagslagen.

”Påbudet som framtvingar tillbedjan av denna dag skall utgå till hela världen. I begränsad grad har det redan utgått. På flera platser talar den civila makten med en drakes röst, alldeles såsom den hedniske kungen talade till de hebreiska fångarna.” Signs of the Times, 6 maj 1897.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i nästa artikel.